

BROER IS ONDEUGEND

door P. KEUNING.

*****

Broer was ondeugend geweest. Het kwam zóó:

Sientje had op haar jaardag een pop gekregen en, o, wat had ze haar kindje geknuffeld. Ze nam zich voor, er goed op te passen. Broer, die altijd zoo onvoorzichtig was en al zooveel speelgoed vernield had, mocht volstrekt niet aan popje komen.

„'t Kind wil tòch niks van je weten,” zei Sientje, „kindje blijft bij moesje, hè?”

Maar dat stond broer minder goed aan. Zoo'n nieuwe pop, jongens, dat was fijn; dáár kon je leuk mee spelen. Waarom mocht hij er nu zijn handjes niet eens even naar uitsteken?

Spelen, had broer gezegd, maar hij speelde zoo ráár.

Als vader en moeder eens nieuw speelgoed hadden gekocht, moest broer het dadelijk in zijn handjes hebben en dan ging hij onderzoeken, hoe het in elkaar zat. Dan rustte hij niet, vóór hij los had gemaakt wat niet los mocht; vóór hij van elkaar had getrokken, wat vereenigd moest blijven.

't Gevolg was natuurlijk, dat het nieuwe speelgoed al gauw weer stuk was.

En nu dat mooie popje.

Hè, broer kon er toch zóó naar verlangen, die pop eens even in zijn handen te hebben. Als Sientje pop in 't wiegje legde, moest hij er met zijn neus bij staan. Kijk, 't kopje kon draaien en de armpjes en beentjes konden ook bewogen worden.

Leuk. Hoe zou dat toch kunnen? Broer wilde heel graag eens even onderzoeken, maar Sientje zei: „Je blijft er af, hoor!”

Maar... nu had broer de gelegenheid gunstig gezien.

Sientje speelde op 't plaatsje met haar bal, broer was alleen in de kamer, en, daar in het hoekje, sliep pop in de wieg.

Broer wist, dat hij popje met rust moest laten; moe had het gezegd.

Maar, och, eventjes pop uit 't wiegje nemen, dat was toch zoo erg niet. Broer zou popje straks wel weer voorzichtig neerleggen en netjes toedekken.

Zijn hartje klopte toch wel even, toen hij naar den kamerhoek sloop.

Schuw keek hij naar de deur, of moeder ook binnenkwam.

Vreemd, dat hij zoo onrustig was. Hij deed toch geen kwaad.

En daar had hij pop al uit 't wiegje genomen. Gauw even aan een armpje trekken. O, wat leuk! Kijk, de beenen kon je naar voren buigen en naar achteren. Héél ver naar achteren. Nòg verder. Nog.... Krak!

Wat een vreemd geluid, en, o wee, wat viel daar op den grond? Wat was dat toch voor' fijn, licht-geel goedje?

Broer schrok erg. Hij zag wel, dat hij popje pijn gedaan had. Er was zoo'n raar gat in popjes been gekomen. En dáár kwam dat fijne goedje uit.

Broer begon te schreien van verdriet en berouw. Zóó had hij 't werkelijk niet bedoeld. Even popje kijken, even die armpjes en beentjes bewegen, maar stukmaken.... neen.

En broer schreide maar.

Moeder, die in de keuken was, liep haastig naar de kamer. Ze dacht dat broer zich bezeerd had.

Daar stond haar jongetje, met de pop nog in zijn handjes. In één oogenblik zag moeder, wat er gebeurd was.

„O, broer, broer,” knorde zij, maar toen keerde zij zich haastig om, want achter zich hoorde zij ook schreien.

Och, och, daar stond Sientje en de traantjes liepen haar over de wangen, toen ze zag, hoe naar haar kindje er aan toe was.

„Leelijke broer!” riep ze boos, „mag jij popje kwaad doen?”

„Ik kon 't niet helpen,” zei het ventje benauwd en hij snikte heel hard, zóó bedroefd was hij.

„Broer mag voor straf niet meer in de kamer wezen,” zei

moe. „Vooruit broer, naar 't plaatsje. En dan ga je in den zandbak. Daar blijf je, tot ik je kom halen.”

Bedroefd ging broer weg.

„Leelijke jongen,” zei Sientje, en dikke traantjes rolden langs haar wangen.

„'t Is heel ondeugend van broer,” zei moe, „maar hij deed het niet met opzet. Hij wou je kindje maar eens even goed bekijken. We zullen popje nu maar een lapje om 't beentje doen, en in 't wiegje leggen. Dan zullen we vanavond eens zien, of we 't kindje niet weer beter kunnen maken.”

Sientje was nog maar half getroost, maar zij fleurde toch weer een beetje op door moeders belofte.

„Ga jij nou maar weer mooi spelen,” zei moeder, „dan ben je een beste meid.”

Sientje ging naar 't plaatsje. Ze zou dan nog maar een poosje met haar bal spelen. Maar broer mocht lekker niet meedoen. Die moest in den zandbak spelen.

Nooit zou ze weer met broer spelletjes willen doen. Die ondeugende jongen ook.

Broer zat in den zandbak.

Hij liet het fijne zand door zijn vingertjes glijden en zoo nu en dan schepte hij ook wel eens een vormpje vol, maar de rechte aardigheid was er toch niet aan. Hij wist, dat hij ondeugend geweest was en dat speet hem nu erg. Moe was boos op hem en Sientje had om hem geschreid. Ook wist broer heel goed, dat de Heer in den hemel hem gehoorzaam wilde zien.

Daar zat hij en keek naar 't zand en de vormpjes en voelde zich ongelukkig.

Sientje speelde met haar bal, maar ze moest zoo nu en dan toch ook wel eens even naar broer kijken.

Hè, wat zat broer daar raar. En hij keek zoo raar. Hij was zoo stil en lachte niet en was niet druk zoals anders.

Hij is ondeugend geweest, dacht Sientje, die nare broer. Moe is boos op hem. Nu is broer bedroefd. Ik ben er blij om.

Blij om?

Was dat werkelijk waar?

Sientje kreeg een kleur. Wat had ze daar gedacht? Had ze dan niet veel liever, dat broer weer vroolijk en gelukkig was?

Waarom heeft hij mijn kindje kwaad gedaan, dacht Sientje weer. Hij zal niet met mij spelen, en ik wil ook niet met hem spelen.

Maar broer keek toch zóó bedroefd. Sientje voelde ook wel, dat zij niet lief en aardig was. Foei, blij wezen, omdat broer verdriet had?

Ik zou wel met hem in den zandbak mogen spelen, dacht ze, want moe heeft het niet verboden.

Maar ik doe het toch niet. Als hij spelen wil, moet hij 't maar eerst zeggen. Waarom moet *ik* er nu over beginnen.

Maar broer keek nòg bedroefd en Sientje kreeg medelijden. Zou ze naar hem toegaan?

Toch moest ze nog aan haar kindje denken, dat nu met een zeer beentje in 't wiegje lag, maar toen liep ze ook naar broer toe.

„Broer, kom eens hier,” riep ze.

Broer keek verrast op en zijn onderlipje begon erg te beven. 't Was net of hij weer zou gaan schreien.

„Broer?” vroeg Sientje, „zal ik bij je komen, om met je te spelen?”

„O, ja,” zei broer, en er kwam alweer een glimlach op zijn gezichtje, „zullen we een groote taart maken?”

„Ja, dat zullen we doen,” riep Sientje.

Een oogenblik later waren de beide kinderen druk aan 't werk.

Over de pop werd niet meer gepraat, maar Sientje mocht van Broer het nieuwste schepje gebruiken en de mooiste vormpjes.

Broer was ook heel vriendelijk en gewillig en hij behoefde ook heelemaal niet te zeggen dat hij berouw had over zijn ondeugendheid, want dat begreep Sientje zoo wel.

Toen moe eens kwam kijken, begreep zij het ook wel en ze gaf haar beide kindertjes een kus.

